

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 18.5.2011
KOM(2011) 276 wersja ostateczna

2011/0130 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych

{COM(2011) 274}

{COM(2011) 275}

{SEC(2011) 580}

{SEC(2011) 581}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Niniejszy wniosek jest częścią pakietu legislacyjnego mającego na celu wzmocnienie praw ofiar na terytorium UE, na który składają się również następujące elementy: komunikat na temat wzmocnienia praw ofiar na terytorium UE oraz dyrektywa ustanawiająca minimalne standardy dotyczące praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw. Niniejszy wniosek regulujący kwestię nakazów ochrony przyjmowanych w sprawach cywilnych ma na celu uzupełnienie inicjatywy państw członkowskich z września 2009 r. dotyczącej przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony¹, który zapewni wzajemne uznawanie środków ochrony przyjętych w sprawach karnych.

Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, której fundament stanowi zasada wzajemnego uznawania wyroków i innych orzeczeń organów sądowych w obrębie Unii.

W programie sztokholmskim (2010-2014)² oraz w planie działania Komisji mającym na celu jego realizację dostrzeżono potrzebę dalszych działań służących lepszemu uwzględnieniu praw ofiar w naszych systemach wymiaru sprawiedliwości. W dokumentach tych wyznaczono kwestii praw ofiar istotne miejsce w programie UE oraz podkreślono potrzebę oraz zamiar stworzenia zintegrowanego i skoordynowanego podejścia do ofiar zgodnie z konkluzjami Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z października 2009 r.³.

Unia Europejska podjęła już działania na rzecz praw ofiar w postępowaniu karnym, przyjmując decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym. Mimo że możliwość wykonywania praw przez ofiary znacznie się poprawiła, cele decyzji ramowej Rady nie zostały w pełni osiągnięte.

Parlament Europejski wezwał ponadto Radę do przyjęcia szerokich ram prawnych zapewniających ofiarom przestępstw jak najpełniejszą ochronę⁴. W swojej rezolucji z dnia 26 listopada 2009 r.⁵ w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet Parlament Europejski wzywa państwa członkowskie do poprawienia przepisów prawa krajowego i strategii politycznych w zakresie zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz do podjęcia działań ukierunkowanych na przyczyny przemocy wobec kobiet, w tym za pomocą środków prewencyjnych oraz wzywa Unię do zagwarantowania wszystkim ofiarom przemocy prawa do otrzymania pomocy i wsparcia.

¹ Dz.U. C 69 z 18.3.2010, s. 5-18, 13577/09 COPEN 176 z 23 września 2009 r.

² Wieloletni program, który określa priorytety Unii Europejskiej dla przestrzeni sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa na lata 2010–2014: „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”, [Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1].

³ 2969. posiedzenie Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, 23 października 2009 r., komunikat prasowy 14936/09 (Presse 306).

⁴ Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych, [P6_TA(2009)0386].

⁵ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet, [P7_TA(2009)0098].

We wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości ofiary przemocy (na przykład przemocy w rodzinie) lub osoby, których integralność fizyczna lub psychiczna lub wolność osobista są zagrożone, i które korzystają ze środków ochrony podjętych w jednym państwie członkowskim, powinny korzystać z tego samego poziomu ochrony w innym państwie członkowskim w razie zmiany miejsca pobytu lub podróży, bez konieczności przechodzenia kosztownych i czasochłonnych procedur. Wpisuje się to w działania mające na celu dalsze usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich, do których zachęca Komisja, i które zostały określone w jej „Sprawozdaniu na temat obywatelstwa” z dnia 27 października 2010 r.⁶.

We wrześniu 2009 r. 12 państw członkowskich przedstawiło inicjatywę na rzecz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony⁷. W toku negocjacji okazało się, że mechanizmy zastosowane w instrumencie, oparte na art. 82 TFUE, dotyczące wzajemnego uznawania w sprawach karnych, nie są zgodne z dotychczas osiągniętym wysokim standardem wzajemnego uznawania w sprawach cywilnych, o którym mowa w art. 81 TFUE. Obecny wniosek ma zatem na celu uzupełnienie instrumentu prawnego w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony przyjętych w sprawach karnych, aby zapewnić, że wszystkie środki ochrony podjęte w państwie członkowskim korzystają z efektywnego mechanizmu zapewniającego ich swobodny przepływ na terytorium UE.

2. KONSULTACJE I OCENA SKUTKÓW

Potrzeba przygotowania wniosku dotyczącego wyłącznie przyjmowania nakazów ochrony w postępowaniu cywilnym ujawniła się w toku negocjacji z państwami członkowskimi na temat inicjatywy w sprawie europejskiego nakazu ochrony, do której dołączono ocenę skutków. Aby przeprowadzić bardziej szczegółowe konsultacje na temat potrzeby przygotowania niniejszego wniosku oraz jego wariantów, Komisja rozpoczęła dodatkowe konsultacje z państwami członkowskimi, innymi instytucjami i ekspertami z różnych środowisk.

Przed wszystkim Komisja zorganizowała spotkanie ekspertów w dniu 25 maja 2010 r., które potwierdziło, że wiele państw członkowskich przyjęło cywilnoprawne środki ochrony, których wzajemne uznawanie powinno odbywać się zgodnie z wspólnymi normami stosowanymi w sprawach karnych, zamiast bardziej restrykcyjnych procedur, które stanowią wspólną normę w sprawach karnych.

Komisja Europejska zleciła również zewnętrzne badanie, które będzie uzupełnieniem oceny skutków, w celu określenia potrzeb ofiar przestępstw, środków, które można ustanowić, aby sprostać tym potrzebom oraz w celu określenia wpływu każdego z ewentualnych wariantów⁸. W ramach przygotowań do tej oceny Komisja zorganizowała konsultacje publiczne, trwające od 15 lipca 2010 r. do 30 września 2010 r., otwarte dla wszystkich obywateli, jak również przedstawicieli organizacji pozarządowych i organów rządowych, na temat sposobów poprawy sytuacji ofiar przestępstw, w tym również w sprawie nakazów ochrony.

⁶ Sprawozdanie na temat obywatelstwa UE, Usuwanie przeszkód w zakresie obywatelstwa UE, COM/2010/0603.

⁷ 13577/09 COPEN 176 z dnia 23 września 2009 r.

⁸ Badanie „A Study for an Impact Assessment on Ways of Improving the Support, Protection and Rights of Victims across Europe” przygotowane przez Matrix Insight/Andersson Elfers Felix, raport końcowy z dnia 3 listopada 2010 r.

Komisja zleciła dodatkowe badanie w celu analizy wariantów realizacji konkretnego celu polegającego na zapewnieniu, by ochrona uzyskana dzięki nakazowi ochrony nie była tracona kiedy osoba objęta ochroną podróżuje lub przeprowadza się do innego państwa członkowskiego⁹.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

3.1. Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 81 ust. 2 lit. a), e) i f) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z artykułem 81 Unia rozwija współpracę sądową w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych. Współpraca ta może obejmować przyjmowanie środków w celu zbliżenia przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich.

Dla tych celów, Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, przyjmują, w szczególności, jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, środki mające na celu zapewnienie, między innymi, wzajemnego uznawania i wykonywania przez państwa członkowskie orzeczeń sądowych i pozasądowych.

3.2. Streszczenie proponowanego rozporządzenia

Aby chronić ofiary przemocy, w szczególności przemocy w rodzinie, nękania lub przemocy wobec dzieci, przepisy prawa krajowego państw członkowskich zapewniają możliwość przyjęcia środków tymczasowych lub zapobiegawczych, mających na celu ochronę osoby w razie zaistnienia poważnego ryzyka, które pozwala uznać, że integralność fizyczna lub psychiczna lub wolność osobista tej osoby są zagrożone. Środki ochrony są przyjmowane przez organ sądowy lub inny organ na wniosek osoby zagrożonej. Wiele z nich jest orzekanych bez wzywania osoby powodującej zagrożenie, w szczególności w przypadkach niecierpiących zwłoki (postępowanie *ex parte*). Środki ochrony obejmują, na przykład, zakaz zbliżania się do osoby objętej ochroną bliżej niż na określoną odległość lub obowiązek powstrzymywania się od przebywania w pewnych miejscach, w których osoba objęta ochroną mieszka, lub które odwiedza. Swoistą cechą wielu środków ochrony jest to, że organy publiczne nie podejmują aktywnych działań w celu zapewnienia wykonania tych środków: w razie naruszenia obowiązku przez osobę powodującą zagrożenie, osoba ta podlega bezpośrednio sankcji, często sankcji karnej.

Z powodu ułatwienia swobodnego przepływu osób więcej osób przeprowadza się lub podróżuje za granicę. W konsekwencji niezwykle istotne jest zapewnienie, że taka tymczasowa ochrona przewidziana w jednym państwie członkowskim jest utrzymywana, kiedy dana osoba podróżuje lub przenosi się do innego państwa członkowskiego bez konieczności poddawania się czasochłonnym procedurom. Współpraca sądowa w sprawach cywilnych rozwinęła się w kontekście utworzenia rynku wewnętrznego w Europie w oparciu o założenie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych. Wzajemne uznawanie orzeczeń ulegało stopniowej poprawie w wyniku osłabiania kontroli

⁹ Burkhard, Hess, Studium wykonalności „Feasibility Study: The European Protection Order and the European Law of Civil Procedure”, wkrótce dostępne na: http://ec.europa.eu/justice/index_en.htm.

zagranicznych orzeczeń w Unii. Niniejszy wniosek przewiduje wprowadzenie szybkiego i skutecznego mechanizmu zapewniającego, że państwo członkowskie, do którego przeprowadza się osoba zagrożona, uzna środek ochrony wydany przez pierwsze państwo członkowskie bez dodatkowych formalności. W odniesieniu do wzajemnego uznawania instrumentów w sprawach cywilnych, niniejszy wniosek wprowadza ustandaryzowane, wielojęzyczne zaświadczenie, które zawiera wszystkie istotne informacje niezbędne do uznania i, w stosownych przypadkach, wykonania. Zaświadczenie będzie wydane przez właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego albo z urzędu albo na wniosek osoby objętej ochroną, która następnie powiadomi właściwe organy w drugim państwie członkowskim oraz dostarczy im zaświadczenie. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego powiadomią osobę powodującą zagrożenie o rozszerzeniu terytorialnym zagranicznego środka ochrony oraz o sankcjach stosowanych w razie jego naruszenia, a także, w stosownych przypadkach, zapewnią jego wykonanie.

W celu zapewnienia szybkiego, taniego i skutecznego mechanizmu przepływu środków ochrony na terytorium UE, kierowano się przesłankami rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 („Brukselę II-bis”)¹⁰, a w szczególności jego art. 41 i 42. Niniejszy wniosek został opracowany również pod wpływem wniosku Komisji w sprawie przekształcenia rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 („Bruksela I”)¹¹. Wniosek przewiduje zniesienie dodatkowych procedur, nie przewidując przy tym przesłanek odmowy z wyjątkiem sytuacji, w której istnieje sprzeczne orzeczenie w państwie członkowskim uznania.

Automatyczne uznanie stosuje się również wtedy, gdy w państwie członkowskim uznania lub wykonania nie istnieją środki ochrony w sprawach cywilnych. Jest to w istocie jedna z podstawowych zasad wzajemnego uznawania w sprawach cywilnych: brak środka w prawie krajowym państwa członkowskim, w którym dochodzi się uznania lub wykonania, nie może wpływać na jego zobowiązanie uznania i, w stosownych przypadkach, wykonania środka przyjętego przez inne państwo członkowskie. Charakter organu, który zastosował środki ochrony (sąd cywilny, sąd typu *mayor court*, sąd karny) nie jest w tej kwestii decydującym czynnikiem.

Zniesieniu dodatkowych procedur towarzyszyć będą gwarancje praw podstawowych.

- Organ pierwszego państwa członkowskiego, do którego wpłynie wniosek o wydanie zaświadczenia, jest zobowiązane do sprawdzenia, czy prawo do rzetelnego procesu, w szczególności prawo do obrony, osoby powodującej zagrożenie, było przestrzegane. W przypadkach, w których te prawa nie są zagwarantowane, zaświadczenie nie może być wydane.
- W razie zawieszenia lub wycofania środka ochrony przez pierwsze państwo członkowskie, właściwy organ drugiego państwa członkowskiego jest zobowiązany, na wniosek osoby

¹⁰ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, [Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.].

¹¹ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (przekształcenie) [COM(2010) 748 wersja ostateczna z 14 grudnia 2010 r.].

powodującej zagrożenie, do zawieszenia lub wycofania swojego uznania oraz, w stosownych przypadkach, wykonania.

- Właściwe organy obu państw członkowskich są zobowiązane do przekazanie osobie powodującej zagrożenie i osobie objętej ochroną wszystkich informacji związanych z wydaniem środka ochrony, jego uznaniem, możliwym wykonaniem oraz sankcjami, jak również jego zawieszeniem lub wycofaniem.

Wszystkie te środki gwarantują przestrzeganie praw podstawowych i zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, jednocześnie oszczędzając czas, który trzeba byłoby poświęcić na przeprowadzania procedury *exequatur*, oraz koszty jej przeprowadzenia.

Niniejszy wniosek nie dotyczy sankcji karnych przewidzianych przez państwa członkowskie w razie naruszenia środka ochrony. Kwestia ta nadal będzie regulowana w prawie krajowym państwa członkowskiego.

3.3. Analiza najbardziej istotnych artykułów

Niniejszy wniosek stanowi instrument wzajemnego uznawania w sprawach cywilnych i jako taki oparty jest na tych samych założeniach dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, na których w znacznym stopniu się wzoruje. Wiele artykułów jest podobnych lub odpowiada artykułom w wymienionych aktach prawnych.

Artykuł 1 - Zakres

Pewne środki ochrony zostały już objęte rozporządzeniami Bruksela I¹² i Bruksela II-b, dlatego ważne jest wyjaśnienie powiązań wniosku z tymi rozporządzeniami.

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy szczególne w odniesieniu do środków ochrony. Dlatego zgodnie z ogólnymi zasadami prawa niniejsze rozporządzenie stosuje się przed przepisami ogólnymi ustalonymi rozporządzeniem Bruksela I.

Inaczej sytuacja wygląda w odniesieniu do rozporządzenia Bruksela II-bis, które ma na celu skonsolidowanie wszystkich postępowań odnoszących się do rozwodu lub separacji prawnej. Niniejszy wniosek nie może podważyć przepisów regulujących jurysdykcję oraz uznawanie wyroków zawartych w tym konkretnym instrumencie poprzez umożliwienie skorzystania z jurysdykcji innego państwa członkowskiego w odniesieniu do środków ochrony podjętych w ramach toczących się postępowań. Z tego powodu wszystkie środki ochrony wchodzące w zakres rozporządzenia Bruksela II-bis będą nadal regulowane tym instrumentem. Środki ochrony, do których nie stosuje się rozporządzenia Bruksela II-bis, będą jednak objęte niniejszym wnioskiem. Będą to np. środki ochrony dotyczące pary, która nie zawarła związku małżeńskiego, partnerów tej samej płci lub sąsiadów.

Artykuł 2 – Definicje

¹² Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, [Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1].

Środki ochrony – definicja terminu „środek ochrony” podkreśla prewencyjny i tymczasowy charakter tego typu środków, które stosuje się w państwie członkowskim, mając na uwadze ochronę osoby w sytuacji, w której istnieją poważne powody, by uznać, że integralność fizyczna i psychiczna danej osoby lub jej wolność osobista są zagrożone. „Środek ochrony” może być przyjęty albo w postępowaniu *ex parte* (bez wezwania osoby powodującej zagrożenie do stawienia się) lub w postępowaniu, o którym powiadomiono obie strony.

Organ – została przyjęta szeroka definicja „organu” w celu objęcia każdego organu wyznaczonego przez państwo członkowskie jako właściwy w sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia. Dlatego termin ten obejmuje nie tylko sądy i trybunały, ale także organy administracyjne oraz inne organy, które zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego mają kompetencje w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 3 – Jurysdykcja

Normy jurysdykcyjne powinny być łatwe do przewidzenia. Są zatem oparte na zasadzie, że jurysdykcja należy do organów państwa członkowskiego, w którym integralność fizyczna lub psychiczna osoby jest zagrożona i w którym osoba ta potrzebuje ochrony. Mimo że zazwyczaj pokrywa się to ze zwykłym miejscem pobytu osoby, która potrzebuje ochrony, może wystąpić sytuacja, w której osoba przeprowadza się za granicę na określony i relatywnie krótki okres, żeby na przykład tam studiować.

Artykuł 4 – Uznawanie

Niniejszy artykuł jest oparty na instrumencie wzajemnego uznawania w sprawach prawa cywilnego, mianowicie wniosku w sprawie przekształcenia rozporządzenia Bruksela I i Bruksela II-bis, konkretnie na prawie osobistej styczności z dzieckiem i jego powrotu. Nie wymaga się zastosowania dodatkowych procedur: uznanie jest automatyczne.

Artykuł 5 - Zaświadczenie

Zaświadczenie jest niezbędne, aby osoba zagrożona mogła powołać się na środek ochrony w innym państwie członkowskim. W tej kwestii kierowano się uzasadnieniem art. 41 i 42 rozporządzenia Bruksela II-bis, regulujących orzeczenia w sprawie styczności osobistej z dzieckiem lub jego powrotu.

Zaświadczenie będzie wydane z urzędu lub na wniosek osoby objętej ochroną przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w następstwie złożenia formularza określonego załączniku do niniejszego rozporządzenia. Następnie strona, która chciałaby powołać się na środek w innym państwie członkowskim, powinna dostarczyć właściwym organom tego państwa członkowskiego wydane zaświadczenie. Zaświadczenie zawiera wszystkie istotne informacje niezbędne do uznania lub wykonania zagranicznego środka ochrony, w szczególności opis środka ochrony sformułowany w taki sposób, aby właściwe organy drugiego państwa członkowskiego były w stanie go uznać, oraz, w stosownych przypadkach, wykonać na mocy prawa krajowego. Nie trzeba zatem zamieszczać w zaświadczeniu konkretnego odwołania do prawa krajowego, tj. do art. X kodeksu Y, zamiast wyjaśnienia środka. Nie trzeba również zamieszczać odwołań do konkretnych miejsc, to jest nie trzeba podawać dokładnego adresu, należy natomiast zamieścić ogólne odniesienie do miejsca pracy lub zamieszkania.

Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mogą zażądać transliteracji lub tłumaczenia treści zaświadczenia, w szczególności opisu środka.

Artykuł 8 – Dostosowanie

Niniejszy artykuł dotyczy przypadku, w którym zagraniczny środek ochrony nie jest znany w prawie krajowym drugiego państwa członkowskiego. Właściwy organ w tym państwie członkowskim będzie zatem zobowiązany do dostosowania, w miarę możliwości, środka ochrony do środka istniejącego w jego prawie, który ma podobne skutki oraz został przyjęty w podobnym celu i interesie. Dostosowanie jest w rzeczywistości stałą zasadą w instrumentach wzajemnego uznawania w sprawach cywilnych.

Artykuł 9 – Wykonanie pewnych środków ochrony

Prawo krajowe regulujące większość środków ochrony nie przewiduje, aby właściwe organy podejmowały aktywne działania służące nadaniu tym środkom skuteczności.

W tych przypadkach właściwy organ państwa członkowskiego wykonania będzie musiał zastosować przepisy przewidziane przepisami prawa krajowego dla podobnych środków ochrony, bez potrzeby zastosowania specjalnych procedur.

Artykuł 10 – Prawa podstawowe

Wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego ochrona praw podstawowych jednostki stała się jeszcze bardziej istotnym priorytetem UE: Karta UE związała prawnie Unię, a sama UE przystąpi wkrótce do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Rozważając kwestię ofiar, należy brać pod uwagę szeroki zakres praw podstawowych: godność ludzką, prawo do życia, prawo do integralności osobistej, prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego, ochronę danych osobowych, prawo własności, swobodę przemieszczania się i pobytu, równość wobec prawa, prawa dziecka, prawa osób w podeszłym wieku, integrację osób niepełnosprawnych, prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do skutecznego środka ochrony prawnej, jak również domniemanie niewinności i prawo do obrony.

Jak opisano szczegółowo w ocenie skutków dołączonej do niniejszego wniosku oraz zgodnie z unijną strategią skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej¹³, wszystkie elementy rozporządzenia są zgodne z prawami określonymi w Karcie, w szczególności z prawem do rzetelnego procesu sądowego oraz do skutecznego środka prawnego, zagwarantowanych zgodnie z art. 47 Karty.

Zniesieniu wszelkich dodatkowych formalności mających na celu uznanie, i w stosownych przypadkach, wykonanie w drugim państwie członkowskim środka ochrony przyjętego w pierwszym państwie członkowskim, muszą towarzyszyć gwarancje przestrzegania praw podstawowych. Niniejszy artykuł przewiduje silną gwarancję, ponieważ zaświadczenie nie może być wydane w razie niezagwarantowania prawa do rzetelnego procesu osoby powodującej zagrożenie.

Artykuł 12 – Odmowa, zawieszenie lub wycofanie uznania lub wykonania

¹³ Komunikat Komisji „Strategia skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską” [COM (2010)573 wersja ostateczna z 19 października 2010r.].

Uznanie oraz, w stosownych przypadkach, wykonanie środków ochrony przyjętych w państwie członkowskim powinno opierać się na zasadzie wzajemnego zaufania, a przesłanki nieuznania powinny być możliwie najmniej liczne. Zgodnie z tą zasadą zaproponowano tylko jedną przesłankę odmowy. W interesie harmonijnego zarządzania wymiarem sprawiedliwości niezbędne jest zminimalizowanie możliwości istnienia sprzecznych orzeczeń. Dlatego właściwy organ w państwie członkowskim uznania może, na wniosek osoby powodującej zagrożenie, odmówić uznania środka ochrony przyjętego przez sąd pochodzenia, jeżeli jest to sprzeczne z orzeczeniem w państwie członkowskim uznania.

Ważne jest zapewnienie, że kiedy środek ochrony jest zawieszony lub wycofany w państwie członkowskim pochodzenia, właściwy organ państwa członkowskiego uznania zawiesza lub wycofuje uznanie, i, w stosownych przypadkach, wykonanie środka ochrony. Złożenie odpowiedniego wniosku należy do osoby powodującej zagrożenie. W tym celu do niniejszej propozycji załączono standardowy formularz wniosku.

Artykuł 13 – Zawiadomienie

W odniesieniu do innych instrumentów wzajemnego uznawania w sprawach cywilnych niniejszy artykuł przewiduje podstawową harmonizację minimalnych norm dotyczących zawiadomienia osoby powodującej zagrożenie i osoby objętej ochroną na temat wydania, uznania, możliwego wykonania i sankcji, zawieszenia i wycofania środka ochrony w pierwszym państwie członkowskim. Niniejszy artykuł wprowadza również w ust. 2 to samo zobowiązanie dla drugiego państwa członkowskiego. Rozwiązanie to zapewni poszanowanie praw podstawowych określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

Cel wniosku nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu jedynie przez państwa członkowskie ze względu na transgraniczny aspekt tego zagadnienia. Istotne jest, aby zapewnić, że osoby objęte ochroną nie utracą jej w razie podróży lub przeniesienia się za granicę. Mechanizm przewidziany w niniejszym rozporządzeniu polegający na zniesieniu jakichkolwiek dodatkowych formalności, poprzez zastosowanie ustandaryzowanego i wielojęzycznego zaświadczenia, nie może być wprowadzony jedynie przez państwa członkowskie. Wyłącznie ustawodawstwo na poziomie europejskim może utworzyć jednakowe warunki. W związku z powyższym niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości.

Wniosek jest również zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ ogranicza się do minimum wymaganego dla osiągnięcia omawianych celów na poziomie unijnym i nie wykracza poza to, co jest konieczne dla realizacji tych celów.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2 lit. a), e) i f),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁴,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁵,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska wyznaczyła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności przy pomocy zasady wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych. W celu stopniowej budowy tej przestrzeni Unia musi podejmować, między innymi, środki dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych, zwłaszcza gdy są one niezbędne dla należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Dziedzina ta objęta jest współpracą sądową w sprawach cywilnych w rozumieniu art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (3) Różnice między przepisami krajowymi regulującymi środki ochrony utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Przepisy mające zapewnić szybkie i proste uznawanie oraz, w stosownych przypadkach, wykonywanie środka ochrony z państwa członkowskiego związanego niniejszym rozporządzeniem, są konieczne do zapewnienia, by udzielona ochrona została utrzymana, kiedy osoba podróżuje lub przenosi się do innego państwa członkowskiego.
- (4) Celem zagwarantowania swobodnego przepływu środków ochrony niezbędnym i stosownym jest, aby przepisy o jurysdykcji oraz o uznawaniu i wykonywaniu środków

¹⁴ Dz.U. C [...], [...], s. [...].

¹⁵ Dz.U. C [...], [...], s. [...].

ochrony zostały uregulowane unijnym aktem, który będzie wiążący i bezpośrednio stosowany.

- (5) Niniejsze rozporządzenie stosuje się do środków ochrony przyjętych w postępowaniu cywilnym, niezależnie od charakteru organu, którym może być sąd, trybunał, organ administracyjny lub inny organ.
- (6) Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich środków ochrony w nim określonych. Nie stosuje się go do środków ochrony objętych rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącym jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1347/2000. Dla środków ochrony objętych jego zakresem, niniejsze rozporządzenie zastępuje rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.
- (7) Normy jurysdykcyjne powinny być łatwe do przewidzenia i oparte na zasadzie, że jurysdykcja należy do państwa członkowskiego, w którym integralność fizyczna lub psychiczna osoby lub jej wolność osobista są zagrożone. Należy zawsze stosować jurysdykcję ustaloną na tej przesłance.
- (8) W celu zapewnienia harmonijnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości należy unikać sytuacji, w których w dwóch państwach członkowskich zapadają nie dające się ze sobą pogodzić orzeczenia. W tym celu w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć przesłankę odmowy uznania lub wykonania na wnioski osoby powodzącej zagrożenie w razie nie dających się ze sobą pogodzić orzeczeń.
- (9) Wzajemne zaufanie w zarządzaniu wymiarem sprawiedliwości na terytorium Unii oraz cel, jakim jest zapewnienie szybszego i mniej kosztownego przepływu środków ochrony w obrębie Unii Europejskiej, uzasadniają procedury służące uznawaniu lub wykonywaniu środków tego rodzaju bez jakichkolwiek dodatkowych formalności. W związku z tym środek ochrony przyjęty w sądzie państwa członkowskiego należy, dla celów jego uznania i, w stosownych przypadkach, wykonania, traktować jak gdyby został przyjęty w państwie członkowskim, w którym dochodzi się uznania lub wykonania.
- (10) W przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym drugiego państwa członkowskiego wymaga się działania właściwego organu tego państwa członkowskiego, aby środek ochrony stał się skuteczny, procedura takiego wykonania środka ochrony powinna być uregulowana prawem tego państwa członkowskiego.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie reguluje sankcji karnych wprowadzonych przez państwa członkowskie w razie naruszenia środka ochrony, co pozostanie nadal uregulowane prawem krajowym każdego państwa członkowskiego.
- (12) Aby ułatwić swobodny przepływ środków ochrony w Unii Europejskiej, należy niniejszym rozporządzeniem wprowadzić jednolity wzór zaświadczenia oraz wskazać właściwy organ do wydawania zaświadczenia. W trosce o poszanowanie zasady pomocniczości nie należy zastępować zaświadczeniem wewnętrznej procedury w państwach członkowskich.

- (13) Zaświadczenie nie powinno być możliwe do zaskarżenia. Jeżeli jednak środek ochrony jest zawieszony lub wycofany w pierwszym państwie członkowskim, właściwy organ drugiego państwa członkowskiego powinien, na wniosek osoby powodującej zagrożenie, zawiesić lub wycofać uznanie lub wykonanie środka ochrony.
- (14) Aby zapewnić szybkie i sprawne funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji prawo przyjmowania aktów na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do każdej zmiany formularzy określonych w załącznikach. Jest niezwykle istotne, aby Komisja przeprowadzała stosowne konsultacje w czasie prac przygotowawczych, w tym na poziomie ekspertów. Komisja, podczas przygotowania i redakcji aktów delegowanych, powinna zapewnić, że dane dokumenty są przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie jednocześnie, w odpowiednich terminach i w sposób prawidłowy.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi szczególnie w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności dąży ono do zapewnienia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu, ustanowionych w jej art. 47. Niniejsze rozporządzenie należy stosować zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (16) W związku z tym, że cel niniejszego rozporządzenia nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.
- (17) [Zgodnie z art. 1, 2, 3 i 4 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo i Irlandia notyfikowały życzenie uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia] / [Bez uszczerbku dla art. 4 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie będą uczestniczyć w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie będzie ono ich wiązać ani mieć do nich zastosowania].
- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, dlatego też nie jest nim związana, ani nie ma ono do niej zastosowania,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Zakres, definicje i jurysdykcja

Artykuł 1 – Zakres

Niniejsze rozporządzenie dotyczy środków ochrony przyjętych w sprawach cywilnych, niezależnie od charakteru organu. Nie stosuje się go do środków ochrony objętych rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003.

Artykuł 2 - Definicje

W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- a) „środek ochrony” oznacza jakiekolwiek orzeczenie, niezależnie od jego nazwy, o charakterze prewencyjnym i tymczasowym, przyjęte przez organ państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem krajowym w celu ochrony osoby w sytuacji, w której istnieją poważne powody, aby uznać, że integralność fizyczna i psychiczna osoby lub jej wolność osobista są zagrożone. Definicja zawiera środki orzeczone bez wezwania do stawiennictwa osoby powodującej zagrożenie.

Środkami ochrony są w szczególności:
 - (i) obowiązek powstrzymywania się od przebywania w pewnych okolicach, miejscach lub określonych obszarach, w których osoba objęta ochroną zamieszkuje, pracuje lub je odwiedza; lub
 - (ii) obowiązek powstrzymania się od kontaktów, w jakiejkolwiek formie, z osobą objętą ochroną, w tym telefonicznych, za pośrednictwem poczty elektronicznej i zwykłej, faksu lub innych środków; lub
 - (iii) obowiązek powstrzymywania się od zbliżania do osoby objętej ochroną bliżej niż na określoną odległość; lub
 - (iv) decyzja przydzielająca wyłączne korzystanie z wspólnego mieszkania zajmowanego przez dwie osoby osobie objętej ochroną.
- b) „organ” obejmuje wszystkie organy, które zostały uznane przez państwa członkowskie za właściwe w sprawach należących do zakresu niniejszego rozporządzenia;
- c) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym przyjęto środek ochrony;

- d) „państwo członkowskie uznania” oznacza państwo członkowskie, w którym dochodzi się uznania, i, w stosownych przypadkach, wykonania środka ochrony

Artykuł 3 – Jurysdykcja

Jurysdykcję mają organy państwa członkowskiego, w którym jest zagrożona integralność fizyczna lub psychiczna osoby lub jej wolność osobista.

ROZDZIAŁ II

Uznawanie i wykonywanie środków ochrony

Artykuł 4 – Uznawanie

Środek ochrony przyjęty w państwie członkowskim uznaje się w innym państwie członkowskim bez wymagania szczególnej procedury i bez jakiejkolwiek możliwości sprzeciwienia się uznaniu, jeżeli orzeczenie zostało poświadczane w państwie członkowskim pochodzenia zgodnie z art. 5.

Artykuł 5 – Zaświadczenie

1. Strona, która chce powołać się w innym państwie członkowskim na nakaz ochrony uznany zgodnie z niniejszym artykułem, przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego uznania zaświadczenie wydane zgodnie z niniejszym artykułem.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia wydaje zaświadczenie stosując formularz określony w załączniku, zawierający, między innymi, opis środka, który jest sporządzony w formie ułatwiającej uznanie i, w stosownych przypadkach, wykonanie w drugim państwie członkowskim.
3. Zaświadczenie wydaje się:
 - (i) z urzędu, w razie zaistnienia sytuacji transgranicznych w chwili przyjmowania środka ochrony; do celów niniejszego rozporządzenia, sprawa ma skutki transgraniczne z wyjątkiem sytuacji, w których zagrożenie integralności fizycznej lub psychicznej osoby lub jej wolności osobistej istnieje wyłącznie w państwie członkowskim pochodzenia;
 - (ii) na wniosek osoby objętej ochroną w każdym innym przypadku; w sytuacji, kiedy został przyjęty środek ochrony, właściwy organ państwa członkowskiego informuje osobę objętą ochroną o możliwości złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia na mocy niniejszego rozporządzenia.
4. Właściwe organy państwa członkowskiego uznania mogą, w stosownych przypadkach, zażądać transliteracji lub tłumaczenia zawartości zaświadczenia zgodnie z art. 15.

Artykuł 6 – Skutki zaświadczenia

Zaświadczenie jest skuteczne wyłącznie w granicach wykonalności orzeczenia.

Artykuł 7 – Sprostowania zaświadczenia

1. Do sprostowania zaświadczenia stosuje się prawo państwa członkowskiego pochodzenia.
2. Od wydania zaświadczenia nie przysługuje środek zaskarżenia.

Artykuł 8 – Dostosowanie zagranicznego środka ochrony

Jeżeli środek ochrony nie jest znany w państwie członkowskim wykonania, właściwy organ w tym państwie dostosowuje go w miarę możliwości do środka ochrony przewidzianego w swoim prawie, mającego równorzędne skutki i służącego podobnym celom i interesom.

Artykuł 9 – Wykonanie pewnych środków ochrony

1. W stopniu w jakim środek ochrony przyjęty w jednym państwie członkowskim wymaga zgodnie z prawem drugiego państwa członkowskiego działania właściwych organów tego państwa członkowskiego, aby nadać skuteczność środkowi ochrony, wykonuje się go w innym państwie członkowskim bez potrzeby orzeczenia o jego wykonalności.
2. Postępowanie w sprawie wykonania środka ochrony przyjętego w innym państwie członkowskim, w tym środka zaskarżenia od dostosowania środka ochrony przyjętego zgodnie z art. 8, reguluje prawo państwa członkowskiego uznania.

Artykuł 10 – Gwarancje praw podstawowych

1. Organy państwa członkowskiego pochodzenia wydają zaświadczenie, o którym mowa w art. 5, jedynie wtedy, gdy gwarancje praw podstawowych określone w niniejszym artykule są przestrzegane.
2. Osoba powodująca zagrożenie, która nie uczestniczyła w postępowaniu przed organem państwa członkowskiego pochodzenia, jest uprawniona do złożenia do właściwego organu tego państwa członkowskiego wniosku o ponowne zbadanie środka ochrony, jeżeli:
 - (a) nie doręczono jej dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający jej przygotowanie obrony, lub
 - b) nie miała możliwości zakwestionowania środka ochrony z powodu działania siły wyższej lub ze względu na wyjątkowe okoliczności bez jakiegokolwiek winy z jej strony,

chyba że nie zaskarżyła środka ochrony, chociaż miała taką możliwość.

2. W sytuacji, w której środek ochrony został przyjęty bez wezwania osoby powodującej zagrożenie do stawienia i ma zostać uznany lub wykonany bez uprzedniego doręczenia go osobie powodującej zagrożenie, osoba ta jest uprawniona do zaskarżenia środka zgodnie z prawem państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 11 – Wylączenie ponownego badania co do istoty

Środek ochrony przyjęty w jednym państwie członkowskim nie może być w żadnych okolicznościach przedmiotem ponownego badania co do jego istoty w państwie członkowskim, w którym dochodzi się uznania lub wykonania.

Artykuł 12 – Odmowa, zawieszenie lub wycofanie uznania lub wykonania

1. Właściwy organ państwa członkowskiego uznania może, na wniosek osoby powodującej zagrożenie, odmówić uznania środka ochrony przyjętego przez sąd pochodzenia, jeżeli jest on nie do pogodzenia z orzeczeniem wydanym w państwie członkowskim uznania.
2. Jeżeli środek ochrony został zawieszony lub wycofany w państwie członkowskim pochodzenia, właściwy organ państwa członkowskiego uznania, na wniosek osoby powodującej zagrożenie, zawiesza lub wycofuje uznanie środka ochrony lub, jeżeli środek zastosowano, jego wykonanie. Wniosek składany jest na formularzu określonym w załączniku II.
4. Nie można odmówić uznaniu środka ochrony ze względu na to, że prawo państwa członkowskiego uznania nie przewiduje takiego środka opartego na tym samym stanie faktycznym.

Artykuł 13 – Zawiadomienie

1. Właściwe organy państwa członkowskiego bez zwłoki i zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego zawiadamiają osobę powodującą zagrożenie i osobę objętą ochroną o:
 - (i) wydaniu środka ochrony;
 - (ii) w stosownych przypadkach, odpowiadających środkach wykonania;
 - (iii) w stosownych przypadkach, sankcjach w razie naruszenia środka ochrony;
 - (iv) każdym zawieszeniu lub wycofaniu środka ochrony.
2. Z chwilą otrzymania zaświadczenia na mocy art. 5 przedstawionego przez osobę objętą ochroną, właściwe organy państwa członkowskiego uznania, bez zwłoki i, w

stosownych przypadkach, zgodnie z zasadami rozporządzenia (WE) nr 1393/2007¹⁶, zawiadamiają osobę powodującą zagrożenie oraz osobę objętą ochroną o:

- (i) uznaniu środka ochrony;
- (ii) w stosownych przypadkach, odpowiadających środkach wykonania;
- (iii) w stosownych przypadkach, sankcjach w razie naruszenia środka ochrony;
- (iv) każdym zawieszeniu lub wycofaniu środka ochrony.

ROZDZIAŁ III

Inne przepisy

Artykuł 14 – Legalizacja i inne podobne formalności

W kontekście niniejszego rozporządzenia nie wymaga się legalizacji ani żadnych podobnych formalności.

Artykuł 15 – Transliteracja lub tłumaczenie

Kiedy na mocy niniejszego rozporządzenia wymagana jest transliteracja i tłumaczenie, transliteracja dokonuje się na język oficjalny lub jeden z języków oficjalnych państwa członkowskiego uznania lub na każdy inny język, który państwo członkowskie uznania wskazało. Każde tłumaczenie na mocy niniejszego rozporządzenia wykonywane jest przez osobę uprawnioną do tego w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 16 – Prawo do pomocy prawnej

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów i opłat, korzysta we wszelkich postępowaniach dotyczących wykonania środka ochrony z najbardziej dogodnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub zwolnienia od kosztów i opłat, jakie przewiduje prawo państwa członkowskiego wykonania.

¹⁶ Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 17 – Przepisy przejściowe

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do środków ochrony przyjętych od dnia, w którym rozpoczęto stosowanie rozporządzenia, nawet jeżeli wniosek o te środki ochrony został złożony przed tą datą.

Artykuł 18 – Zmiany formularza

Komisja jest upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 19 dotyczącym wszelkich zmian w formularzach określonych w załącznikach.

Artykuł 19 – Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 18, powierza się na czas nieoznaczony [*data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*].
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 18, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.
5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 18 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu Parlamentu Europejskiego lub Rady, w ciągu dwóch miesięcy od zawiadomienia o tym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady lub też jeśli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany [*o dwa miesiące*].

Artykuł 20 – Klauzula przeglądu

Najpóźniej [*pięć lat od daty rozpoczęcia stosowania określonej w art. 23*] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania.

Artykuł 21 – Informacje udostępniane publicznie

W ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE¹⁷ państwa członkowskie przedstawiają opis krajowych zasad i procedur dotyczących środków ochrony, w tym właściwych organów do uznawania lub wykonywania, w celu udostępnienia tych informacji opinii publicznej.

Państwa członkowskie stale aktualizują te informacje.

Artykuł 22 – Zawiadomienie przez państwo członkowskie

Do dnia [rok przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o:

- a) organach mających kompetencje w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia;
- b) językach, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczenia, o których mowa w art. 15.

Komisja udostępnia te informacje publicznie wszelkimi właściwymi środkami, w szczególności poprzez europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych ustanowioną decyzją nr 2001/470.

Artykuł 23 – Wejście w życie i stosowanie

Rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Rozporządzenie stosuje się od dnia [12 miesięcy po wejściu w życie].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w [...]

¹⁷ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE, O KTÓRYM MOWA W ART. 5

1. PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE POCHODZENIA

AT ☐ BE ☐ BU ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐
LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

2. WŁAŚCIWY ORGAN WYDAJĄCY ZAŚWIADCZENIE

2.1 Nazwa:

2.2 Adres:

2.3 Tel./Faks/E-mail:

3. OSOBA OBJĘTA OCHRONĄ

3.1 Imię i nazwisko

3.2 Adres do celów zawiadomienia przewidzianego w art. 13

3.3 Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)

4. OSOBA POWODUJĄCA ZAGROŻENIE

4.1 Imię i nazwisko

4.2 Adres do celów zawiadomienia przewidzianego w art. 13

4.3 Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)

5. ŚRODEK OCHRONY

5.1 Data i sygnatura:

6. OPIS ŚRODKA OCHRONY¹⁸

Ja, niżej podpisany, niniejszym zaświadczam, że środek ochrony został przyjęty w państwie członkowskim pochodzenia wobec osoby powodującej zagrożenie wskazanej w pkt 4 i że nie naruszono gwarancji praw podstawowych określonych w art. 10.

¹⁸ Opis środka ochrony musi być sformułowany w taki sposób, aby organy właściwe drugiego państwa członkowskiego były w stanie je uznać, oraz, w stosownych przypadkach, wykonać na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego. Dlatego należy przedstawić ogólny opis środka ochrony, np. obowiązek powstrzymania się od wchodzenia do miejsca, w którym pracuje osoba objęta ochroną zamiast obowiązek niezbliżania się do ulicy X lub środek ochrony przyjęty zgodnie z art. X ustawy Y. W razie gdyby środek ochrony nie był znany lub był uregulowany w sposób odmienny w drugim państwie członkowskim organ państwa członkowskiego dostosuje środek, w możliwym zakresie, do tego, który istnieje zgodnie z jego prawem oraz który ma podobne skutki i te same cele

Jeżeli załączono dodatkowe arkusze, należy określić liczbę stron: ...

Sporządzono w: ...

Podpis i pieczęć właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia:

ZAŁĄCZNIK II

WNIOSEK O ZAWIESZENIE LUB WYCOFANIE UZNANIA LUB WYKONANIA NA MOCY ART. 12

1. WNIOSKODAWCA (OSOBA POWODUJĄCA ZAGROŻENIE)

1.1 Imię i nazwisko

1.2 Adres do celów zawiadomienia przewidzianego w art. 13

1.3 Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)

2. WŁAŚCIWY ORGAN PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO POCHODZENIA

2.1 Nazwa

2.2 Adres

2.3 Państwo członkowskie

AT ☐ BE ☐ BU ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐
LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

2.4. Tel./Faks/E-mail:

**3. ORZECZENIE ZAWIESZAJĄCE LUB WYCOFUJĄCE ŚRODEK
OCHRONY**

3.1 Data i sygnatura

3.2 Streszczenie orzeczenia zawieszającego lub wycofującego środek ochrony

4. OSOBA OBJĘTA OCHRONĄ

4.1 Imię i nazwisko

4.2 Adres do celów zawiadomienia przewidzianego w art. 13

4.3 Data i miejsce urodzenia (jeżeli znane)

Jeżeli załączono dodatkowe arkusze, należy określić liczbę stron: ...

Sporządzono w: ...

Podpis: